

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

RESIGNACE

Jaroslav Vrchlický.

Žel, těžko je mi psát
v ty němé blány dál,
vždyť vše, co moh' jsem dáti,
jsem dal.

Jdu neslyšen a tichý
svou cestou napotáh,
vím, za cizí jsem hříchy
šij' knít'.

A nežádám již více,
leč pouze tichý klid
jeť slunce v zřítelnicce
se vpat'!

Jen pokoj! pokoj! volám
a dále necht' nic.
Jen kráse neodolám —
Vše nic.

A spadne-li kdy za mou
oznáni horký list,
tu bru oželím klamnou
jsem jist'!

Dopis milé naší Tety Vítá-
vsové mne pohнул k slzám, ne-
boť jest to velmi smutná událost
ztratit upřímné přátele, ale je-
ště smutnější jest to ranou pro
rodinu, kde jedna ztratila milo-
vanou matku, zanechavši žalem
ztraceného manžela a tolik ma-
lých dětíček, o které se bude
muset tot' jen on sám starati, by
jim byl ne jen otec, ale též i
matkou. A druhá rodina ztráti-
la drahého otce a manžela, třeba
již jsou děti odrostlé, přece jen
budou jej vždy postrádati. Tak
jako naše milá přítelkyně p. Ma-
rie Bartoňová, bude dlouho žele-
ti odchodu svého milého bratra a
Tetičky svého bratráčka.

Neúprosná Morana smrti za-
sáhla tentokrát hluboce do řad
našich milých přátel. Taktéž i
do rodiny p. Františka Žabky,
So. Omaha, který se musel roz-
loučiti s otcem, a dítka s dře-
vkem. Rodina p. Fr. Žabky se
radovala z nového člena, který
jim do rodiny přibyl však za ne-
délou s dostal náhle smutek,
aby jim poklidil radost onu. Ale
tak to je již na tom světě! Jest
nálo radosti, by nebyla záhy za-
stíněna mrakem a někdy velmi
hustým a černým.

Nestějším postiženým rodinám
plati naše hluboká soustrast a
necht' nás alespoň částečně bol
jejich zmírni.

**Pi Aloisie Vondrákové, So. O-
maha, Neb.** — Čtená redakce!
Předně musím Vám vztlát díky
za časopis "Pokrok," neboť se
mám velice líbí a nikdy nemů-
že se téměř ani dočkat, až při-
jde, zvláště mně zajímají ty žens-
ké dopisy, to je moje první:
"Co as zase ty ženské píš' o té
modě." Zaslám si na dva stří-
ly — jeden pro sebe a druhý pro
deverušku.

Čtená paní! Těšilo by nás,
kdybyste rovněž mezi nás občas
do "Hlídky" zavítala a obje-
vila též svůj náhled o nyníjším
krásném kroji. Budeme se těšiti
na Vaši brzkou návštěvu. Poř.

Marie Hájková, So. Omaha. —
Čtená pořadatelko a milé čtenář-
ky, poněvadž jsem posud do Žen-
ské Hlídky nepsala, tak nevím,
zdali můj dopis přijmete. Vždy
vybíráte své čtenáře, by své zku-
šenosti podávali, proto jsem se
odhodlala i já, bych Vám sdělila,
jak jsem se dostala z vězení, do
kterého mně s neděle na pondělí
pan snih uvěznil. Jest Vám asi
známa, že mě můj mužček opu-
stil a jel do Čech navštívit své
neumočené bratra a sestry a
že se mně po něm stýská, vřte
jedna kašlák z Vás. Dopoladne,
než si tu domáci robotu (práci)
udělala, tak to ještě ujde, ale
odpálne je již háře. Vyhledá
vám vztájkové práce, ale nepje
to. Konec ke konec se musím se-
brat a jít se trochu projít na
čerstvý vzduch (třeba když jest
horší počasí) a tak přijdu na ja-
ní nešťáky. Ale počasí, jaké
jsem dostala minulou sobotu (a
tu trvá již třetí den, ale snad
bude již lépe) se mně k prochá-
ze nezmambou a proto, až dosti
nerada, musím oblébnovat kam-
na. V nedělí, totiž 22 února,
jsem přece musela jít na vesák
a to proto, že se odhývala schů-

jest dovoleno v městech míti
místnosti kulečnické a kulečnické
ky otevřeny. Mělo by býti na to
přisouzeno dohlíženo, aby v nedělí
byly, když i ostatní musí býti
zavřeno, i tyto místnosti zavřeny
a také jindy aby majitelové ne-
směli tam pouštět mladé hochy,
kteří musí rodičům pomáhati ži-
vobytí vydělávat. Tím se nejví-
ce naše mládež kazí. Já myslím,
když jsou hostince, střížní, gro-
cerní a feznické obchody zavře-
ny, že by to mohli také majite-
lové kulečnických místností je-
den den vydržet. Něco podobné-
ho by neměla městská správa do-
volit a když má být pořádek, nu-
že, ať ho zachovávají všichni
stejně. Když zde na nový rok
zvonili, to se mnohým nelíbilo,
však když jini po celý den do ků-
leček mlátili a v noci stříleli a ji-
nak povykovali, to ovšem nebyl
řáms, to asi onen moudrý pán,
kterému zvonění nebylo milým,
za něco důstojného považoval. —
Počasí máme studené a dne 22.
února měli jsme tu prachotu. —
Nyní však opět slunko svítí, při-
běž tak trochu urzne. Tak
jen, milé čtenářky, často dopisuj-
te. Se srdečným pozdravem na
všecky!

**Stella Freidlová, Lesterville,
S. D.** — Čtená pořadatelko "Žen-
ské Hlídky!" Můj pevným ú-
myslem bylo dávno již psát,
však jak ráda čtu, tak zase ne-
ráda píši. Ovšem, kdyby to tak
každá řekla, tu bychom se asi
málo mezi sebou pobavily. —
Musím se zmínit, že jsem byla
tíz na veselce a sice u našeho
známého jednatel Pokroku p. P.
Pekáře. Drahých rodičů, kteří
vdávati dcera a ovšem mají mi-
lovanou sestřičku. Na svatební
tato veselí přijeli jsme v auto-
mobilu a všichni přichodem na
kni byli velmi mile překvapeni.
A jak už to na veselkách bývá,
měli jsme se velmi dobře. Ma-
minka připravila množství vý-
borných jídel a tatínek zase ob-
staral jiné občerstvení. Když
jsem si pochutnala vřte, že u
rodičů vždy lépe chutná a
trochu se pobavily, zdalá jsem
tatínka, by nám nějakou tu sva-
tební zazpíval, čemuž on vyho-
vil a s knoflíčkem p. Janem
Rokusem vřte několik pěkných
množství letitým a měl syny,
z nichž bych bývala raději s kaž-
dým do kola šla, než právě s ním.
Maminka však mi říkávala, že
přý mám jít s každým tancovat
a tak jsem šla. Nemyslete ale, že

psáni nám zazpívali. Každému se
písne velice líbily a kdyby byla
bývala přítomna paní pořada-
telka, tu by teprve spatřila, jak
veselého jednatel zde mají. Po
zprvu nám několik příhodných
anekdot sdělil, tak že jsme se
srděle příjemně bavili. Tatínek
toho tolik navypřávil, že jsem
mu připomněla, že toho hnedle ví
tolik, jako ta naše milá Teta Vi-
támvsová, která nás téměř v
každém týdnu v "Ž. H." navště-
vuje. Zvláště se mně líbil do-
pis, kde sdělovala, jak byla na
hále a jak to na velký krok bra-
la. Právě sama si vzpomínala,
co se přihodilo, když ještě svob-
odnou jsem byla. Však kdyby
to nyní bylo, tu bych tolik ne-
dělala, s kým bych tančít šla. —
Tenkrát tedy šla jsem s přítel-
kyní na zábavu, kde ale mnoho
jsem jich neznala, neboť to bylo
v jiném městečku a tu, jakmile
do síně jsme vošly, postavil se
předě mne tanečník byl už
to byl nějaký špás. On velký,
já zase malá a točil se mnou tak
však, že jsem neměla ani času
někam se odhlédnout. Rejdil s
jedné strany na druhou a ani od-
dechu mi nepopřál. Každý nás
dobře pozoroval, neboť on hlávo-
všecky tanečnický převysoval a tu
chápote, jak mi asi bylo, když
hudba hrát přestala. Se srdeč-
ným pozdravem na všechny čte-
nářky a paní pořadatelce pře-
ji, by nám tu naši krásnou "hlí-
dku" opatrovala.

Děkují za dopis a jen přijel-
te zase brzy mezi nás. Mladému
párku gratuluji! Poř.

**Anna M. Sekora, Throop,
Pa.** — Č. red! Jedliž prvý můj
dopis byl uveřejněn, přeházla o-
pět, abych s Vámi sdělila, jak zde
pokračujeme. Nyní zde v Penn-
sylvanii jsou špatné výdělky,
ježto v ubelých dobách práca neb
trá dny v týdně hváří pracuj-
ní, při čemž velká drabota všeho pa-
nuje. Za libru masa musíme pla-
tit 20c, vejce tucet 40c, mláto
40c, vřte vše, na co jen pomý-
slíte, musíme úžasné platit, ba i
okení stáří se zde nová šachta,
tak potom bude snad práce dost.
Vřte, totiž 14. února, upa-
dlo nám na 14 paleň sněhu, tak
že v městěčku 4 káry následem
volkých závějí uvázly na kole-
jích. Kdo chce se dostat do
města Seranton, musí jít až na
nádraží. S pozdravem na všechny
čtenářky a čtenáře.

né a že dovedou ocenit obětavost
matky, a aby si jí vážily, ve své
poslední vůli zemulý je žadal. A
my nemůžeme jinak říci, než že
vše to splní. — Jinak však jest
bratrance Antonu, kde děti — ve-
směk všichni hoši — dosud ne-
chápou, co ztratili. Matka se s
nimi rozloučit nemohla, neb byla
zachvátna mozkovou mrvicí —
nemohla je k dobrému napome-
nouti. Ó, jak mnoho se skrývá
v tomto slově: Matka a výchova
rodiny! Tyto děti zapomenou na
vše, čím jim matka byla. Budou
jen občas vidět otce plakat, aniž
by chápaly, proč. A otec — aby
neviděl size škrotků, bude smáget
ten krutý bol sám, jen aby svých
dětí ušetřil. Tak nám všem ji-
ného nezbyvá, než jen trpět.
Snad čas zhojí rány a my musí-
me se vřte novat životu dalším.
Abych podala zprávu o pohřbech,
to mnoho nemohu, neb již tamní
okolí zapomínám. Na pohřbu
bratrance Jakuba jsme byly se
sestřenkou p. Bartoňovou, jež
jest sestrou zesnulého a švagro-
vou zesnulé ženy Antona. V do-
mě smutku vykonal pohřební ob-
řady vlp. Klein z Brainard, Neb.,
za asistence vlp. Němce z Abie.
Pěvecký sbor zapěl písne jak v
domě, tak i na hřbitově. Žádání
něj sv. služil opět vlp. Klein za
pomocí vlp. Němce. Na to byly
rekvie u rakve, kteráž byla kry-
ta věneč od rodin a spolku Zá-
padní Česko-Bratrské Jednoty, z
něž visely po obou stranách bílé
stuhy s písmeny Z. Č. B. J., ku
kterémužto spolku zesnulý nále-
žel. Vlp. Němce pronesl krátkou
a dojemnou řeč k pozůstalým a
přítelům, jichž jest velké množ-
ství, a kteří většinou patříme
všichni k Z. Č. B. J. Ano, připo-
mínal nám obětavost zesnulého.
Vřde, kde jen bylo jeho pomoe-
né ruky třeba, nikdy neodfekl,
tíž abychom zachovali čest jeho
panátee! Slovem s Bohem se
loučil při odjezdu do nemocnice.
To bylo slovo naděje. Však když
odjížděl domů, tu jsme se s ním
loučili opět tím slovem "A Bohem",
již ale v beznadějně my-
šlence na jeho uzdravení. Bylo to
pro nás tím bolestnější, ježto
jme tužili, že není naděje na o-
brát k lepšímu. My se museli s
ním rozloučit a na oko přátii mu,
že se pozdraví. Na Národním
hřbitově vykonal obřady předsa-
da spolku ZČB, bratr Duda. Po
ukončení a rozloučení se s přá-
teli, každý odjížděl, neb byla
velká zima. Pozůstalí necht' při-
jmuou naši soustrast! A Vy, milé
družky "Ž. H.", mně odpuště,
že jsem Vám nemohla povědět nic
jiného. Přstě Vám to vše vyná-
hradím, neb ať na pohřbu, měly
jme se přece jen dobře, všude
kam jsme přišly. To Vám povím
potom!

Klobásy s pivní omáčkou.
Rozkrájej kus střídky z chle-
bicka na kostky; přelje na něj
chladičného piva a nech to varit.
Na dvě libry klobás stačí tři ne-
čtyři sklenky piva a sa dva ko-
fíčky rozkrájeného chlebficka.
Přidej potom k tomu trochu
kniinu a soli; stoč klobásu do ko-
tounku, vloz ji do omáčky a vař
ji půl hodiny. Vyndej ji pak na
mísa a polej přezcezenou omá-
čkou.

Stary muž.
Před nějakým časem obdrželi
jme následující dopis: "Jest to
má asi rok, že jsem se razemom
Mě jsem několik letorůh naje-
nou a bezel jsem již přes tři me-
síce, jen stále ošetřován lékaři.
Rekl jsem konečně, že není le-
ný starý život zachránit; naro-
dil jsem se roku 1848." Tu nyní
můj náhodou přinesl domů láhev
Trine-rova Léčivého Hořkého Vi-
na (převážel mně ji. V 40 letech
dvoch mně bylo lépe. Nechal jsem
doktorů a ušel dále. Za nás-
psem byl zářav a vítim se zase ja-
ko mladík. Mám nyní lék ten
šle domá a jak vidím, že něco
není v pořádku, hned vezmu
"Trinera" a jem zase zdrav.
"Louis Dubajl, Wallis, Texas."
Není lepšího léku v oborobách
žaludku, jater a střev. V léká-
rnách. Jos. Triner, velko-vyrábě-
tel, 1333-1335 S. Ashland ave.,
Chicago, Ill. Pošlejte svého lé-
kárku, by Vám opatřil Trine-
rový léšment. Jest to znamenitý
prostředek v bolestech svalů a
klobás.

**Slečna Eleanor Wilsonova, dcera presidentova,
ve hlavní úloze hry "Sanctuary".**

Slečna Eleanor Wilsonova, dcera presidentova, velmi se tají
ná u ptaetvca a zachování tédu. Převzala vůdčí úlohu Orinxy,
ptouho ducha, ve hře "Sanctuary", a vystupuje v ní před su-
kroim společenstím, každokl byla dávná. Nejposledněji předsta-
vení totu zahráno bylo v hotelu Astor v New Yorku, kde přes
1000 osob se sdělustila. Mezi diváky byla slečna Margaret Wil-
sonova, jinná dcera presidentova. Uva jest apellen v zájmu za
chování ptaetvca života. Obrazek totu představuje slečnu Wil-
sonovou v její ústroji jako Orinxy.

Slečna Alice Paulová.
Hlava sufražistické kongresnické
unie.

Aloisie Pekárek, Austin, Minn.
— Čtená redakce! Dovolují si též
několik řádek do "Ž. H." na-
psati. Jest to prvý můj dopis,
ježto teprve krátce Váš časopis
odebíráme, však musím doznat,
že se nám "Pokrok" velice líbí.
Nejraději ovšem pobírám dopisy
a tu v minulém čísle zrak můj u-
poutal dopis Tety, paní Vítá-
vsové, v němž se táže, jak ktera
hospodyňka žitý chlebě dělá.
Nuže, já jej dělám takto a mohu
říci, že se mně vždy povede.
Kvasnice si připravím z brambo-
rové vody, totiž ocedím vodu z
vařených bramborů do trochu
mouky, tak aby z toho byla hustá
kaše a když to sechladne, dám do
toho kvasnice rozmočené — a si-
ce v léce použiji půl kouku a v
zimě celý kousek a nechám ky-
nout. Druhý neb třetí den zadě-
lám chlebě hodně tuhý a hezky
třsto rukama propracuji, také
něco kniinu přidám. Žitné mou-
ky nedávám ani polovinu co lí-
lé, neboť jak se jí dá mnoho, tu
chlebě je příliš těžký. Jesté ji
má návod: Kousek třsta z kyn-
tého chlebu bílého se uschová a
když se chce dělat žitý chlebě, tak
se mu uschované třsto dá rozmo-
čít a tím pak se zadělá — kvasnice
vřte se nepoužije. Musím ale
podotknout, že jsem jej dle toho
to návodu posud nezkusila dě-
lat, nřbrž toliko podobný chlebě
jsem jedla a byl znamenitý. Měl
sice jmu nežli můj chuf, byl ale
tuze dobrý. — My jsme zvykli
na chlebě žitný a proto, když u-
pekli koláčky, tak nám lépe chut-
nají. Musím se zmínit též o
počasí. Do vřte mně jsme zde
velice pěkně, bylo teplo, jakmile
ale přišel nový rok, tak to přítu-
hlo. Také trochu sněhu tu a tam
napadne, tak že po několik dní
bývá vždy sanice pěkná. — My
bydlíme kousek dále od města —
máme svůj domek a dva loty,
tak že si též můžeme při tom sle-
pce dojet. Držim jich pouze 18.
V minulých a 9 starých a ošou
zimou nosou. Tento měsíc zapo-
čala jsem se zapisováním, abych
totíž zvedla, zdali se slepice a-
spon za to kráivo vyplatí. Já
uám ráda drůbež a také bych si
ráda nějaká kuřátka odehovála,
proto budu povděna, když ně-
které hospodyňky v tomto listě
sdělí, kdy a kde z jejich zkuše-
ností jest nejlépe slepce naszo-
vat. Paní Příhodová, tak jen s
chutí do toho psaní, budeme se
spolu předhánět. Někdy též po-
dlám nějaké zprávy z českých
zelejších knihů, neboť velmi mi
to jsou oduť zpráv podávány.
— Čtená paní, jeť nám srdeč-
ně vítána, až kroužku dopisu
vstřebá. Budem nás vřte 1880
hláší Vše přispěky. Poř.

**Teta Vítámvsová, Omaha, Ne-
braska.** Milé družky — "Ž. H."
Dnes Váš časopis nrovozím, ne-
ch se odraz, soubém pohřbu
jednu den našla paněm babička
Huděnková. Druhý den doředeček
Žabka a třetí den můj milý br-
zabec pan Jakub Blatný v Lu-
swand, Neb. To byla ve čtvrtek
17 února a týden před tím, 12.
února, byla pochována maminka
bratrance Antona Blatného, 164 v
Lawwood po ní zůstala 7 dětí.
Neměl 14 roků a nejudalší s
mátoč. Zde se bodl slova sv-
evanpela "Smrt píši, neb zvi-
tává!" Jak bolno jest, patřiti
v starobu vřte smute a otec, k-
terý smutek v poslední uveličkou,
že diti jsou odrostlí a zapatře-